

80 let kasneje se začne avantura v Koreji

Mercé je medicinska sestra, vendar se trenutno popolnoma posveča neki drugi nalogi: učenju korejščine. Skupaj z drugimi vernicami Opus Dei je odšla živeti v Daejeon (Koreja), da bi pričela s stalnim apostolskim delom v tej azijski državi. Takole pripoveduje o začetkih.

20. Avg. 2010

Pred 80 leti je sv. Jožefmarija pred prvimi članicami Opus Dei razgrnil sveženj papirja, na katerem so bile s primeri prikazane mnoge izmed različnih dejavnosti, ki se naj bi jih one v prihodnosti vodile po vsem svetu: študentski domovi, modne aktivnosti, centri za strokovno izobraževanje ...

Danes se te sanje uresničujejo tudi v Koreji.

Pred nekaj meseci sem prišla živeti v Daejeon, da bi sodelovala v prvem centru Dela v tej deželi. Daejeon je eno izmed korejskih mest z največ krščanske tradicije. Iz tega območja prihaja prvi korejski duhovnik, sv. Andrej Kim Dae Gon, eden izmed prvih mučencev 19. stoletja.

Z menoj so prišle še štiri, iz Brazilije, Filipinov, Argentine in Avstralije. Dve od njih izhajata iz korejskih družin, kar je za druge velika pomoč, saj nam pomagata spoznavati tradicijo

in kulturo dežele, na katere zemljo nobena od nas prej še ni stopila.

Hvala Bogu nam ni bilo treba začeti apostolskega dela z ničle, saj je od 1988 eden od članov Dela občasno potoval v Korejo, da bi pričel s širjenjem sporočila o posvečevanju običajnega dela.

UČENJE KOREJŠČINE ... S SOSEDAMI

Po zaslugi pomoči neke sodelavke, ki je Opus Dei spoznala v Peruju, imamo od septembra 2009 na razpolago stanovanje, ki ga počasi opremljamo: kapela, kuhinjska posoda, okrasje ... Vse to je bilo mogoče, ker je ena od nas zaposlena in smo prejele nekaj donacij.

Skoraj vse se popolnoma posvečamo učenju korejskega jezika, saj si želimo, da bi se čimprej lahko pogovarjale in mogle tako spoznati, deliti in razumeti želje, skrbi,

interese in veselje ljudi, ki jih srečujemo.

Sprejeli so nas zelo dobro. V primeru kakršne koli potrebe se vedno najde kdo, ki nam je pripravljen priskočiti na pomoč: da najdemo knjigarno, zobozdravnika, trgovino z živili ali drugimi predmeti po primernih cenah ...

Jaz moram biti posebej hvaležna za pozornost in zavzetost mojih sosed, ki so poleg drugih uslug ta teden vsak dan prišle k meni, da bi se z menoj pogovarjale po korejsko. Po zaslugi mnogih ljudi sem še sama presenečena, ko vidim, da sem že po petih mesecih sposobna brati in razumeti to, česar prej nisem zmogla niti dešifrirati.

Pravijo, da je Koreja kakor majhna vas, ki se je kar naekrat spremenila v veliko deželo. Morda se zato počutim vedno kot doma, zares prijetno, čeprav sem se potopila v neko novo

kulturo z navadami in načinom življenja, ki je zelo drugačen od tega, kar sem živela doslej. Zlahka se začneš pogovarjati s komerkoli. Večkrat so nas ustavili na cesti in nas vprašali, ali govorimo rusko!

Poleg tega se veliko učim: jesti "kimchi" s palčkami, spoštljivo pozdravljati, pogrnuti mizo na korejski način, ugotoviti, kateri izmed osmih možnih je najboljši izhod iz podzemske železnice ... cela avantura!

Koreja nas je pričakala najmočnejšim sneženjem v zadnjih 100 letih, za nekatere je bilo prvikrat, da so videle sneg. Naučile smo se odmašiti pralni stroj v primeru, da cevi zamrznejo, in zelo smo se nasmejale, ko smo videle pulover, ki se je dolgo časa namakal in postal kakor iz lepenke zaradi ledu, prava umetnina.

REŠITEV NEKE UGANKE

V Koreji je navzočih več religij, zato je običajno govoriti o veri in v veselje je videti, da ljudje iskreno iščejo resnico. V kratkem času se je že oblikovala dobršna skupina žensk, ki se udeležujejo predavanj o katoliškem nauku. Z resničnim zanimanjem si delajo zapiske, da bi lahko vsebino prenesle svojim družinam in prijateljicam. Ena izmed njih mi je povedala: "Vera je kakor uganka, v kateri mi sedaj vse postaja jasno."

Glede duha Opus Dei, glede izročanja lastnega dela Bogu in opravljanja dolžnosti iz ljubezni do Njega, je prav tako nekaj žensk, ki to pričjenja ceniti. Neka učiteljica petja nam je, na primer, povedala, da je še preden je slišala za Delo, sama menila, da mora petje in učenje petja biti zanjo pot k Bogu. Opus Dei je razumela, brez da bi ga poznala.

Pred nekaj dnevi sem se na avtobusu na poti do univerze pogovarjala z neko študentko angleške književnosti. Ko sem ji razložila, da je dobro izkoriščena ura študija, kot je učil sv. Jožefmarija, ura molitve, je z odprtimi očmi začela ponavljati: "Chincha, chincha?!" (kar pomeni: Ali res, ali res?!)

Pogosto potujemo tudi v glavno mesto Seul, kjer živi nekaj gospa, ki na različne načine sodelujejo pri krščanskih aktivnostih, ki jih organizira Delo, in se udeležujejo izobraževalnih dejavnosti. Decembra smo organizirale duhovne vaje, ki so se jih udeležile skupaj z njihovimi prijateljicami.

Pred prihodom v Korejo smo se ustavile v Hong Kongu. Tam sem spoznala eno izmed treh prvih, ki so šle na Filipine, da bi tja ponesle sporočilo Dela. Med drugim nam je

dejala: "Boste videle, da vse dela
Bog." In tako tudi je.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/80-let-kasneje-se-zacne-
avantura-v-koreji/](https://opusdei.org/sl-si/article/80-let-kasneje-se-zacne-avantura-v-koreji/) (27. Mar. 2026)